FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT MICHAEL B. ELMER

föredraget den 8 oktober 1996 *

Inledning

1. Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2730/79 av den 29 november 1979 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter [1] (nedan kallad förordningen; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) utbetalas exportbidrag för jordbruksprodukter i allmänhet först sedan det styrkts att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område.

För vissa jordbruksprodukter gäller emellertid olika bidragssatser för olika tredje länder och sådana så kallade rörliga exportbidrag utbetalas först sedan det styrkts att varan har tullbehandlats i destinationslandet.

I detta mål har Polymeles Protodikeio, Aten, Grekland, fört vidare en fråga till domstolen om tolkningen av förordningen i ett mål där en produkt på grund av force majeure förstörts under transport efter det att den lämnade gemenskapens geografiska område, men innan den anlände till destinationslandet.

De relevanta reglerna i förordningen

2. Förordningens nionde, sextonde och sjuttonde övervägande har följande lydelse:

"Vissa exportförfaranden kan leda till missbruk. För att hindra sådant missbruk bör som villkor för utbetalning av ett exportbidrag ställas inte enbart att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område utan även att den har importerats till tredje land — och i tillämpliga fall — verkligen släppts ut på marknaden där.

...

* Originalspråk: danska.

1 — EGT L 317, s. 1, som ändrats senast genom kommissionens förordning (EEG) nr 1180/87 av den 29 april 1987 om ändring av förordning (EEG) nr 2730/79 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 113, s. 27). Denna förordning har nu ersatts av kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 351, s. 1).

I de fall då bidragssatsen varierar beroende på produkternas destination bör det föreskrivas kontroll av att produkten har importerats till det tredje land eller de tredje länder för vilka bidraget fastställdes. ...

För att jämställa export av produkter för vilka bidraget varierar beroende på destination med annan export bör det föreskrivas att den del av bidraget som beräknas enligt den lägsta bidragssats som är tillämplig den dag då exporten äger rum skall betalas ut så snart exportören har styrkt att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område."

Artiklarna 9, 10, 20, 21 och 22 i förordningen har följande lydelse:

"*Artikel 9*

1. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artiklarna 10, 20 och 26 skall bidraget betalas ut först sedan det styrkts att de produkter för vilka en exportdeklaration tagits emot inom 60 dagar från den dag då exportdeklarationen togs emot har:

— ...

— ... lämnat gemenskapens geografiska område i oförändrat skick.

...

Artikel 10

1. Betalning av bidrag skall i följande fall ske, inte enbart på villkor att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område, utan också — utom när den på grund av force majeure förstörts under transport — att den har importerats till tredje land eller, i tillämpliga fall, till ett bestämt tredje land

a) när det råder starkt tvivel om produktens faktiska destination

eller

b) när produkten kan komma att återinföras till gemenskapen på grund av skillnaden mellan bidraget för den exporterade produkten och de importavgifter som tillämpades på en identisk produkt den dag då exportdeklarationen togs emot.

...

4. Om produkten på grund av force majeure förstörts under transporten sedan den lämnat gemenskapens geografiska område, utbetalas

— i fall av rörligt bidrag den del av bidraget som anges i artikel 21,

— i fall av fast bidrag hela bidragsbeloppet.

...

Artikel 20

1. I de fall då bidragssatsen varierar beroende på destination skall utbetalningen av bidraget för export till tredje land ske på villkor att produkten har importerats till det tredje land eller ett av de tredje länder för vilket bidraget är fastställt, om inte annat följer av artikel 21.

2. En produkt skall anses vara importerad när den har tullbehandlats för övergång till fri konsumtion i det berörda tredje landet.

...

Artikel 21

1. Som ett undantag från artikel 20, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10, skall en del av bidraget betalas ut när det styrkts att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område:

...

2. Bestämmelserna i punkt 1 är endast tillämpliga om det för produkten fastställts bidrag för samtliga tredje länder:

...

Artikel 22

...

2. Om en produkt som exporteras enligt exportlicens eller förutfastställelselicens med klausul om obligatorisk destination, på grund av force majeure levereras till en annan destination än den för vilken licensen utfärdades, skall ett bidrag som gäller för produktens faktiska destination utbetalas på exportörens begäran, om denne lägger fram bevis om force majeure och om produktens faktiska destination; denna bevisning bedöms i enlighet med bestämmelserna i artikel 20.

...”

3. Bilagan till kommissionens förordning (EEG) nr 229/81 av den 29 januari 1981 om fastställelse av bidrag tillämpliga på export av spannmål, finmalet mjöl och krossgryn och grovt mjöl (inbegripet fingryn) av vete eller råg [2] [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] innehåller följande tabell:

”...

Tulltaxenummer	Varubeskrivning	Bidragsbelopp
...	...	...
	Mjöl av vanligt vete:	
11.01 A	— Askhalt från 0 till 520:	
	— för export till Sovjetunionen	—
	— för export till annat tredje land	72,00
	...	...
...		

...”

2 — EGT L 26, s. 40.

Målet vid den nationella domstolen

4. I april 1981 sålde ett grekiskt bolag 1 900 ton vetemjöl till ett bolag i Vietnam. Under sjötransporten till Vietnam förstördes partiet när fartyget förliste 37 sjömil väster om Port Said i Egypten. Det grekiska bolaget hade tecknat en försäkring mot förlust av exportbidrag på grund av skeppsbrott eller andra sjörisker. Efter att ha utbetalat ersättning till det grekiska bolaget enligt denna försäkring har försäkringsbolaget, Astir AE (nedan kallat Astir), vid den nationella domstolen fört talan mot den grekiska staten och begärt utbetalning av 7 351 674 DR i exportbidrag och gjort gällande att Astir har inträtt i det säljande bolagets rätt till ett motsvarande bidragsbelopp. Den grekiska staten har vägrat att betala med motiveringen att det inte finns någon rättslig grund för en sådan utbetalning.

Tolkningsfrågan

5. Mot denna bakgrund har den nationella domstolen genom beslut av den 29 mars 1990, som inkom till domstolen den 3 april 1995, fattat följande beslut:

"Efter kontradiktoriskt förfarande vilandeförklaras målet och i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget föreläggs Europeiska gemenskapernas domstol frågan om det är en korrekt tolkning av artikel 10.4 i förordning (EEG) nr 2730/79, jämförd med artiklarna 20 och 21 i samma förordning, att en exportör av en jordbruksprodukt, närmare bestämt vetemjöl, har rätt till bidrag, om produkten, efter att ha lämnat gemenskapens geografiska område, förstörts under transport på grund av force majeure, när det för denna produkt fastställts ett bidrag för tredje länder (utanför EEG), med undantag för Sovjetunionen, för vilket land inget bidrag fastställts för denna produkt."

Bedömning

6. Frågan om huruvida ett försäkringsbolag vid utbetalning av försäkringssumman till den försäkrade inträder i dennes rättigheter regleras inte av gemenskapsrätten och hör således till den nationella rätten.

7. Med frågan önskar den hänskjutande domstolen i själva verket få reda på om det är fråga om ett rörligt bidrag i de fall en identisk bidragssats har fastställts för samtliga tredje länder, med undantag för ett enda land för vilket ingen bidragssats har fastställts (se tabellen ovan över exportbidrag,

vilken, vad avser tulltaxenummer 11.01 A, mjöl av vanligt vete, endast innehåller ett streck vid texten "för export till Sovjetunionen" och således inte fastställer någon bidragssats för detta land).

Om det inte är fråga om ett rörligt bidrag, föreligger nämligen rätt till bidrag enligt huvudregeln i artikel 9 i förordningen, som endast kräver att produkten skall ha lämnat gemenskapens geografiska område.

Om frågan emellertid skall besvaras med att det rör sig om ett rörligt bidrag, är bestämmelsen i artikel 20 i förordningens avdelning 3, avsnitt 2, om rörliga bidrag tillämplig. Enligt denna bestämmelse utbetalas bidrag först sedan det styrkts att tullbehandling skett i destinationslandet. Enligt artikel 21.1 är det dock möjligt att i förskott betala ut den lägsta bidragssatsen. Denna bestämmelse är emellertid enligt artikel 21.2 endast tillämplig om det har fastställts bidrag för samtliga tredje länder. Den hänskjutande domstolen behöver således i detta fall dessutom få veta om artikel 21.2 skall tolkas så, att omständigheten att det inte har fastställts någon bidragssats (angivet med: —) skall likställas med att det har fastställts en nollsats, så att det i bestämmelsen anförda villkoret att det skall ha fastställts en bidragssats för alla tredje länder skall anses uppfyllt. Den hänskjutande domstolen behöver dessutom få veta om det för utbetalning av bidrag är avgörande att produkten, efter att ha lämnat gemenskapens geografiska område, har förstörts på grund av force majeure.

Frågan om rörligt bidrag

8. Astir har anfört att man endast kan tala om rörligt bidrag när det har fastställts olika satser för flera länder. När över huvud ingen sats har fastställts är det inte fråga om differentiering utan om undantag från rätten till bidrag för bestämda destinationer. Ett undantag har inte samma innebörd som en differentiering. I det aktuella fallet, där det hade fastställts ett bidrag för alla länder och inget bidrag för ett land, är det inte fråga om en differentiering utan om ett undantag. Detta undantag är inte tillämpligt när produkten har förstörts på grund av force majeure. Det bidrag som gäller för alla länder skall därför betalas.

9. Den grekiska regeringen har hänfört sig till en redogörelse från kommissionen, enligt vilken det aktuella fallet omfattas av artikel 8.2 andra stycket i rådets förordning (EEG) nr 2746/75 av den 29 oktober 1975 om fastställande av allmänna bestämmelser om beviljande av exportbidrag för spannmål och om kriterier för fastställande av dessa bidrag [3] [vid översättningen fanns ingen

3 — EGT L 281, s. 78.

svensk version att tillgå]. Denna bestämmelse ger möjlighet till undantag från regeln i artikel 8.2 första stycket, enligt vilken ett rörligt bidrag endast utbetalas om det bevisas att produkten har nått den destinationsort för vilken bidraget har fastställts. Artikel 8.2 andra stycket i nämnda förordning utgör således den rättsliga grunden för artikel 21 i den aktuella förordningen.

10. Kommissionen har anfört att omständigheten att det inte hade fastställts någon bidragssats för Sovjetunionen berodde på ett embargo som rådde vid denna tid. Syftet med att inte fastställa en bidragssats var att säkerställa att det inte skulle utbetalas stöd till export till Sovjetunionen. Att det inte har fastställts någon bidragssats bör enligt kommissionens uppfattning likställas med en differentiering. När det för de flesta tredje länder har fastställts en sats om 72 ECU, medan det för ett tredje land inte har fastställts någon sats alls, föreligger det en differentiering av bidragssatsen beroende på destination. Man skulle i och för sig ha kunnat uppnå samma resultat genom att fastställa en nollsats.

11. Kommissionen har vid sammanträdet anfört att det föreligger ett fast bidrag när bidragssatsen är densamma för alla länder. Kommissionen har alltid tolkat den omständigheten att det inte har fastställts någon bidragssats för ett bestämt land så, att exportörer som exporterar till detta land inte skall ta emot något bidrag. Den lägsta satsen kan med andra ord också framgå av att ingen sats har fastställts. Detta syns exempelvis på ett annat område i kommissionens förordning (EEG) nr 776/78 av den 18 april 1978 om tillämpning av det lägsta bidragsbeloppet vid export av mejeriprodukter och om upphävande och ändring av vissa förordningar. [4] Åttonde övervägandet i ingressen till denna förordning har följande lydelse: "Det lägsta exportbidragsbeloppet kan även följa av att ett bidragsbelopp inte fastställs." I det aktuella fallet rör det sig således om ett rörligt bidrag, eftersom det inte hade fastställts något bidrag för Sovjetunionen.

12. På fråga från domstolen har kommissionen vid sammanträdet förklarat att det emellertid föreligger en skillnad mellan ett streck och en nollsats. För det första är noll en sats och kan således fastställas i förväg. En exportlicens med en nollsats ger exportören möjlighet att försäkra sig till denna sats under licensens hela giltighetstid. Detta är särskilt intressant i fall av spänningar på världsmarknaden, som kan leda till att exportavgifter fastställs. Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 120/89 av den 19 januari 1989 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för exportpålagor på jordbruksprodukter [5] påverkas ett bidrag som har fastställts i förväg inte av en senare exportavgift, som utkrävs när tullformaliteterna avslutas. För det andra omfattas produkter för vilka det har fastställts ett bidrag som är större eller lika med noll av rådets förordning

4 — EGT L 105, s. 5.

5 — EGT L 16, s. 19, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1431/93 av den 10 juni 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 120/89 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för exportpålagor på jordbruksprodukter (EGT L 140, s. 27).

(EEG) nr 565/80 av den 4 mars 1980 om förskottsbetalning av exportbidrag för jordbruksprodukter. [6]

13. Jag vill framhäva att enligt artikel 9.1 i förordningen betalas bidrag ut först sedan det styrkts att produkten har lämnat gemenskapens område. I artikel 20.1 föreskrivs att i de fall då bidragssatsen varierar beroende på destination skall utbetalningen av bidraget ske på villkor att produkten importerats till det tredje land eller ett av de tredje länder för vilket bidraget är fastställt. Enligt artikel 20.2 måste det framläggas bevis om tullbehandling i destinationslandet. Det framgår av nionde och sextonde övervägandena i ingressen till förordningen att syftet med bestämmelsen i artikel 20.1 är att undvika missbruk. Om samma bidragssats inte gäller för alla tredje länder, finns det således risk för att produkten sänds vidare till ett land, för vilket det gäller en lägre sats.

14. Enligt min mening uppkommer denna fara för missbruk inte bara när det har fastställts olika satser för flera länder, inbegripet nollsatser, utan även när det för ett eller flera länder över huvud inte har fastställts någon sats. I båda fallen behövs regeln i artikel 20.1. Jag finner därför — i likhet med kommissionen, vars förklaring angående praxis vid utformningen av nollsatser eller när det inte har fastställts någon sats jag kommer att lägga till grund för resonemanget — att det föreligger rörligt bidrag i fall där samma bidragssats har fastställts för alla tredje länder med undantag för ett enda land, för vilket det inte har fastställts någon sats.

Tolkningen av artikel 21.2

15. Om det antas att det föreligger ett rörligt bidrag, är, som sagt, artikel 20 i förordningen tillämplig. Denna bestämmelse avviker delvis från artikel 21.1, enligt vilken det kan ske utbetalning av en del av bidraget, när det har styrkts att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område. Syftet med artikel 21.1 anges i sjuttonde övervägandet i ingressen till förordningen. Där anges det att det, för att med annan export jämställa export av produkter för vilka bidraget varierar beroende på destinationsland, bör föreskrivas att den del av bidraget som beräknas enligt den lägsta bidragssats som är tillämplig den dag då exporten äger rum skall betalas ut så snart exportören har styrkt att produkten har lämnat gemenskapens geografiska område. Artikel 21.1 innehåller inget krav på att produkten skall ha nått destinationen. Om denna bestämmelse är tillämplig, har Astir således rätt till det lägsta bidraget. Enligt artikel 21.2 är artikel 21.1 emellertid endast tillämplig om det för produkten fastställts bidrag för samtliga tredje länder. Frågan är således om den

6 — EGT L 62, s. 5, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2026/83 av den 18 juli 1983 om ändring av förordning (EEG) nr 565/80 om förskottsbetalning av exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 199, s. 12).

omständigheten att det inte har fastställts någon bidragssats skall likställas med fastställelse av en nollsats, så att villkoret i artikel 21.2 skall anses uppfyllt. I så fall uppstår vidare frågan om vilken den lägsta bidragssatsen är.

16. Kommissionen och den grekiska regeringen har gjort gällande att villkoret i artikel 21.2 inte är uppfyllt i det aktuella målet, eftersom det på grund av embargo inte hade fastställts något bidrag för Sovjetunionen. Även om det antas att den omständigheten att det inte har fastställts någon bidragssats motsvarar att det har fastställts ett bidrag på noll, och villkoret i artikel 21.2 således var uppfyllt, skulle det inte kunna ske någon utbetalning enligt artikel 21.1, eftersom denna bestämmelse föreskriver utbetalning av den lägsta satsen, vilken i detta fall skulle vara just noll. Detta följer av domstolens dom i mål C-321/91, Tara Meat Packers. [7]

17. Jag vill här anmärka att domstolen i mål C-321/91, Tara Meat Packers, har tagit ställning till en liknande fråga avseende kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för exportbidrag för jordbruksprodukter. [8] Denna förordning ersatte den här aktuella förordningen och innebar dels en kodifikation av talrika ändringar, dels en rad anpassningar. [9] Den i nedanstående punkter omnämnda artikel 20 motsvarar innehållsmässigt förordningens artikel 21. Punkt 13—16 i domen har följande lydelse:

"13. Det anmärks härvid att enligt bestämmelserna i artikel 20, vilka, som framgår av trettonde övervägandet, har sin grund i att export av produkter för vilka det har fastställts ett rörligt bidrag bör likställas med annan export, kan en del av bidraget ändå utbetalas innan det — enligt huvudregeln — har styrkts att varorna faktiskt har nått sin destination.

14. Som motvikt till denna förskottsbetalning av en del av bidraget föreskriver artikel 20.2, för att säkerställa att produkterna når den uppgivna destinationen, att betalningen inte får överstiga ett bidragsbelopp som beräknas enligt den lägsta satsen, vilket utgör det minsta belopp som skall betalas oavsett vilket land som är den faktiska slutliga destinationen.

15. Av detta följer att ett sådant system inte är tillämpligt under de omständigheter som förelåg i målet vid den nationella domstolen, där det inte hade fastställts bidragssatser för samtliga destinationer.

7 — Dom av den 25 maj 1993, Rec. 1993, s. I-2811.

8 — Nämnd ovan i fotnot 1.

9 — Se första övervägandet i ingressen till kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87.

16. Denna slutsats är oundviklig, även om det, såsom [Tara Meat Packers] har gjort gällande, skulle antas att förhållandet att det inte har fastställts någon sats kan jämställas med att det har fastställts en nollsats. I ett sådant fall skulle den sats som är tillämplig för samtliga exportländer i vilket fall som helst bli nollsatsen, och exportörerna skulle därför inte ha rätt till någon förskottsbetalning av bidraget enligt artikel 20."

18. Med beaktande av punkt 15 i nämnda dom finner jag att den omständigheten att det inte har fastställts någon bidragssats inte kan likställas med att det har fastställts en nollsats vid tillämpning av artikel 21 i förordningen — och även om det vore möjligt, skulle det högst kunna bli fråga om att använda nollsatsen, vilket innebär att exportören inte är berättigad till förskott enligt regeln i artikel 21 (se punkt 16 i domen ovan). Detta innebär att utbetalning av bidrag enligt regeln i artikel 20 endast är möjlig om produkten, i enlighet med villkoret i den artikeln, har importerats till det tredje land eller ett av de tredje länder som bidraget har fastställts för.

Force majeure

19. Astir har gjort gällande att det klart framgår av förordningens artikel 10.4 att ett bidrag alltid utbetalas när en produkt förstörs på grund av force majeure efter att ha lämnat gemenskapens geografiska område. Utbetalningen rättfärdigas inte av exporten, utan av önskan att göra exportören, som inte är ansvarig för att exporten inte kunde ske, skadeslös. Förordningen föreskriver i varje fall inte att exportören helt saknar rätt till bidrag utan innehåller endast bestämmelser om bidragets storlek.

20. Kommissionen och den grekiska regeringen har anfört att i fall av rörlig bidragssats kan utbetalning endast ske i enlighet med artikel 21. Force majeure har således ingen inverkan på betalningen av bidragsbelopp. Detta följer av domstolens dom i mål C-321/91, Tara Meat Packers.

21. Den grekiska regeringen har vid sammanträdet uttryckt att det kanske bör undersökas om artiklarna 10, 20 och 21 vad avser force majeure-situationer skall tolkas så, att det skall ske utbetalning av det lägsta bidraget, förstått som det lägsta förekommande bidraget över noll, på villkor att det av de föreliggande upplysningarna framgår att lasten vid tidpunkten för skeppsbrottet var på väg mot ett land för vilket det hade fastställts en sats.

22. Jag vill anmärka att artikel 10.4 fastslår att vad avser ett rörligt bidrag, ifall produkten förstörs på grund av force majeure, utbetalas den i överensstämmelse med artikel 21 uträknade delen av bidragsbeloppet. Enligt

min mening innehåller artikel 10.4 ingen regel som för det aktuella målets vidkommande inte a priori följer direkt av artikel 21. Artikel 10.4 verkar endast ha till syfte att fastslå att artikel 21 också är tillämplig i de särskilda missbruksfall som nämns i artikel 10.1. Inget i handlingarna i målet tyder på att dessa särskilda missbruksfall är för handen i det aktuella målet, och varken artikel 10.1 eller artikel 10.4 som är knuten till artikel 10.1, är således tillämplig.

23. Även om artikel 10.4 skulle vara tillämplig, kan Astir enligt min mening inte grunda någon rätt på denna artikel. Vad avser rörliga bidrag skall, som anförts, bestämmelsen antas ha till syfte att fastslå att artikel 21 även är tillämplig i de särskilda missbrukssituationer som nämns i artikel 10.1. Artikel 10.4 bestämmer därmed innehållet i det force majeure-förbehåll som införts i artikel 10.1. Detta förbehåll kan enligt min mening endast antas ha till syfte att undanta de särskilda missbrukssituationerna från de särskilda krav som annars skulle kunna ställas enligt artikel 10.1. Det finns däremot ingen grund för att anta att förbehållet skulle ha till syfte att säkerställa utbetalning av bidrag i större utsträckning än vad som följer av förordningens allmänna regler.

24. Förordningen innehåller således inte heller några regler om att force majeure-fall skall ges en behandling som avviker från förordningens allmänna regler i artiklarna 9, 20 och 21. Det ligger i detta avseende nära att hänvisa till artikel 10.4, enligt vilken, vad avser rörligt bidrag, utbetalning skall ske enligt den allmänna regeln i artikel 21, ifall produkten förstörs på grund av force majeure. Detta är också vad domstolen gjorde i mål C-321/91, Tara Meat Packers. Artikel 5.3 som citeras i den domen motsvarar förordningens artikel 10.4. Punkterna 17 och 18 i domen har följande lydelse:

"17. Vad avser att varorna förstörts under transport på grund av force majeure skall det anmärkas att i fall av rörligt bidrag medger artikel 5.3 i förordning nr 3665/87 endast rätt till betalning av den del av bidraget som anges i artikel 20.

18. Av detta följer att under omständigheter som i målet vid den nationella domstolen kan beaktande av force majeure inte påverka betalningen av ett rörligt bidrag."

25. I detta avseende måste man vara uppmärksam på att artikel 10.4 som anförts ovan endast rör force majeure i de särskilda

missbruksfall som nämns i artikel 10.1 och som inte är aktuella i detta mål.

Gemenskapslagstiftaren har inte funnit det nödvändigt att föreskriva undantag för force majeure i artiklarna 20 och 21. Detta framgår också e contrario av artikel 22, som innehåller ett uttryckligt force majeure-förbehåll avseende det särskilda fall där produkten får en annan destination än förutsett.

26. Mot denna bakgrund finner jag att force majeure inte berättigar till en behandling som avviker från de allmänna reglerna i förordningen.

Förslag till avgörande

27. Jag föreslår mot denna bakgrund domstolen att besvara frågan på följande sätt:

Artiklarna 20 och 21 i kommissionens förordning (EEG) nr 2730/79 av den 29 november 1979 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter skall tolkas på så sätt att den ekonomiske aktören inte har rätt till bidrag, när den berörda produkten efter det att den lämnade gemenskapens geografiska område på grund av force majeure har förstörts under transport och när samma bidragssats fastställts för samtliga tredje länder, med undantag för ett land för vilket inget bidrag har fastställts.